

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně:

C. S. s. r. o., IČO X
sídlem T. 1059/1, X P. 1
zastoupena advokátem Mgr. Jaromírem Kráčalíkem
sídlem Lipová alej 6, 695 01 Hodonín

proti

žalovanému:

Generální ředitelství cel
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4

za účasti:

I. R. C. C. R. s. r. o., IČO X
sídlem P. K. 1174/4b, X P. 4 – P.
zastoupena advokátkou Mgr. Evou Hodákovou
sídlem Komenského nám. 56/10, 250 01 Brandýs nad Labem

II. M.-J. SE, reg. č. HRB X
sídlem J. 7-15, X W., SRN
zastoupena advokátem JUDr. Janem Bělohradským
sídlem nám. Interbrigády 3, 160 00 Praha 6

**o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2016 č. j. 20757-4/2016-900000-304.4,
ve věci zabránění vybraných výrobků,**

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 28. 8. 2015 č. j. 59340/2015-580000-31, kterým celní úřad vyslovil zabránění lihoviny Jägermeister o obsahu balení 1 litr, obsahu lihu 35 %, množství 3294 ks, která byla zajištěna Celním úřadem Prostějov.
2. Celní úřad rozhodl o zabránění uvedeného zboží s argumentací, že ve Spolkové republice Německo byla dne 16. 2. 2012 zahájena doprava nezdaněných vybraných výrobků (lihovin) v režimu podmíněného osvobození od daně s označením Jägermeister, o obsahu lihu 35 % v balení 1 litru, v celkovém množství 10 098 litrů s vylepenými českými kontrolními páskami ke značení lihu s tím, že uvedená zásilka nebyla ve lhůtě stanovené celním úřadem příslušným k místu odeslání ukončena, přičemž oprávněným příjemcem zásilky spol. R. C. C. R. s. r. o. (dále jen „spol. R.“), která je výhradním distributorem lihoviny zn. Jägermeister pro území České republiky a Slovenska, byla nahlášena ztráta těchto lihovin a sdělena evidenční čísla kontrolních pásek ke značení lihu 701031A1DC, 701029H1DC a 701007D1DC, vylepených na těchto ztracených lihovinách. Na základě kontroly skladovaných vybraných výrobků a prokázání jejich zdanění nebo oprávněné nabytí za ceny bez daně provedené Celním úřadem Prostějov u spol. H. s. r. o. dne 5. 3. 2012 byly ve skladu uvedené společnosti zjištěny lihoviny zn. Jägermeister, o obsahu lihu 35 %, v balení 1 litr v celkovém množství 3 294 kusů, opatřené kontrolními páskami ke značení lihu 701031A1DC, 701029H1DC a 701007D1DC s tím, že odběratelem byla hlášena spol. M. C.&C. ČR s. r. o. (dále jen „spol. M.“) a dodavatelem – žalobkyně. Dle celního úřadu v řízení bylo prokázáno, že s vybranými výrobky bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 2 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., zákona o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSD“), když bylo zjištěno skladování uvedených vybraných výrobků, u kterých nebyly doloženy doklady prokazující zdanění předmětné lihoviny spotřební daní, když doklad předložený při kontrole sice splňuje náležitosti dokladu o prodeji, avšak bylo prokázáno, že údaje v tomto dokladu uvedené jsou nepravdivé, když tyto lihoviny byly odcizeny na území SRN a dopraveny na daňové území ČR vyjmuté z podmíněného osvobození od daně a nebylo prokázáno zdanění uvedených lihovin spotřební daní.
3. K odvolání žalobkyně žalovaný potvrdil rozhodnutí celního úřadu se závěrem, že lze mít za prokázané, že s lihovinami bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 2 písm. b) ZSD, když dne 16. 2. 2012 byla v SRN zásilka naložena na nákladní vozidlo s falešnou SPZ a okamžitě po odcizení byly lihoviny nabízeny k prodeji, když dne 20. 2. 2012 spol. M. s. r. o. prodala odcizené lihoviny žalobci, přičemž prodávající nebyl schopen předložit doklady k zajištěným vybraným výrobkům, které by prokazovaly původ či jakoukoliv historii zboží. Jelikož doprava probíhala v režimu podmíněného osvobození od daně, pak došlo k porušení tohoto režimu, kdy pokud by doprava proběhla řádně, pak by byly

vybrané výrobky umístěny v daňovém skladu příjemce a k zaplacení spotřební daně by došlo až v souvislosti s vyskladněním zboží. To, že lihoviny nebyly doručeny deklarovanému příjemci, svědčí o tom, že spotřební daň nebyla zaplacená a údaje na dokladu předložené na místním šetření nejsou pravdivé. K odvolacím námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že z obsahu spisového materiálu nevyplývají takové skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že vlastník předmětného zboží je znám, napadené rozhodnutí celního úřadu nelze považovat za předčasné, když řízení o nahrazení souhlasu s vydáním úschovy je v současné době přerušeno a navíc žalobkyně svoji žalobu v uvedeném řízení rozšířila o dalšího účastníka – celní úřad, až po vydání jeho rozhodnutí. Navíc žalovaný uvedl, že řízení o zajištění vybraných výrobků je samostatným řízením, vedeným správcem daně z úřední povinnosti za účelem zabránění neoprávněnému nakládání s vybranými výrobky, avšak spor o vlastnictví je soukromoprávní věc, což je nutné vnímat odděleně, přičemž výsledek sporu o vlastnictví nemůže v konečném důsledku změnit „osud“ předmětného zboží, protože jak v případě propadnutí, tak i v případě zabránění, se vlastníkem zboží stává stát. K vydání rozhodnutí o zabránění vybraných výrobků byl dán důvod, když nebylo rozhodnuto o uvolnění vybraných výrobků a vlastník předmětného zboží není znám. Dle žalovaného nemohla být žalobkyně v dobré víře při nabytí předmětného zboží (§ 446 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník – dále v rozsudku jen „ObchZ“), když jednatel žalobkyně sám uvedl, že si spol. M. prověřoval přes dostupné informace z internetu a mohl tak zjistit, že uvedená společnost byla ke dni 28. 1. 2012 zrušena s likvidací a likvidátor měl je omezené pravomoci dle § 72 odst. 1 ObchZ, navíc za situace, kdy uvedení spotřební daně na faktuře požadoval jednatel žalobkyně po obhlídce zboží a spol. M. nebyl schopna předložit doklady k zajištěným vybraným výrobkům, které by prokazovaly původ či jakoukoliv historii zboží. Pochybnosti dle žalovaného vzbuzuje i skutečnost, že příslušná faktura byla vystavena spol. M. s. r. o., avšak o den dříve uzavřená kupní smlouva má prodávajícího označeného jako M. s. r. o. v likvidaci. Nedůvodnou shledal námitku žalobkyně, že Policie ČR v usnesení č. j. KRPP-36214-75/TČ-2012-030881 označila žalobkyni jako vlastníka vybraných výrobků, když policejnímu orgánu nepřísluší rozhodovat o vlastnictví věci a navíc uvedené usnesení bylo následně zrušeno s tím, že nelze bez jakýchkoliv pochybností říct, že žalobkyně nabyla vlastnictví k předmětné věcí, a lze pochybovat o dobré víře této společnosti. Pokud celní úřad označil žalobkyni jako osobu, která má vlastnické právo k předmětné věcí, pak to bylo v řízení o zajištění vybraných výrobků, kde celní úřad vycházel z předběžně zjištěných skutečností (NSS 1 Afs 60/2013) a teprve v průběhu dalšího řízení zjistil skutečnosti rozhodné pro zabránění věci.

B. Žaloba

4. Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno nesprávně a předčasně, tedy dříve, než uplynula zákonná lhůta, ve které se účastníci řízení o soudní úschově mohou žalobou domáhat nahrazení souhlasného projevu vůle s vydáním předmětu úschovy, kdy na základě takto podané žaloby si soud jako předběžnou otázku posoudí otázku vlastnického práva a žalovaný i celní úřad tak nemohly rozhodnout o zabránění předmětných věcí postupem dle § 42d odst. 1 písm. b) ZSD. Dále uvedl, že předmětné vybrané výrobky se nacházejí v soudní úschově Okresního soudu v Rokycanech (sp. zn. 7 Sd 3/2012), přičemž žalobkyně požádala o vydání těchto věcí z úschovy, avšak původní vlastník věci evropská spol. M.- J. S. (dále jen „spol. J. „) vyslovila nesouhlas s vydáním věcí, proto žalobkyně podala u uvedeného okresního soudu

dne 1. 9. 2015 žalobu proti původnímu vlastníku, kterou se domáhá nahrazení souhlasu s vydáním úschovy, uvedené řízení však bylo přerušeno. Žalobkyně opakovaně tvrdí, že je vlastníkem předmětných věcí, a to na základě kupní smlouvy ze dne 19. 2. 2012 uzavřené s prodávajícím spol. M. s. r. o. v likvidaci a zaplacení kupní ceny 2 378 880 Kč s tím, že žalobkyně nevěděla ani vědět nemohla, že zboží, které je předmětem kupní smlouvy, by mohlo pocházet z trestné činnosti a poukázala na § 446 ObchZ. V žalobě rovněž poukázala na usnesení policejního orgánu č. j. KRPP-36214-75/TČ-2012-030881 ze dne 4. 6. 2012 a celního úřadu ze dne 28. 3. 2012 č. j. 19168-3/2012-016200-024, kde dle žalobkyně bylo její vlastnické právo deklarováno. Dále namítala, že o otázce vlastnického práva může rozhodnout jen nezávislý soud a žalovanému nepřísluší spekulace o vlastníkově předmětného zboží, ale je povinen vyčkat příslušného rozhodnutí soudu. Dle žalobkyně žalovaný ví, že vlastník věcí existuje, jen není jisté, který ze subjektů to je, zda žalobkyně či spol. J..

C. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že tuto navrhl zamítnout v celém rozsahu s tím, že k jednotlivým námitkám žalobkyně se vyjádřil shodně jako v napadeném rozhodnutí s tím doplněním, že žalovaný se nepouštěl do žádného hodnocení důkazů, ale pouze se vyjadřoval k námitkám žalobkyně s tím, že dle § 42d odst. 1 ZSD pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků, rozhodne o jejich propadnutí (v případě, že je vlastník znám) nebo zabrání v ostatních případech. Dle žalovaného v případě zabrání se nejedná jen o situaci, kdy k zajištěným vybraným výrobkům neuplatňuje vlastnické právo nikdo, ale i o situaci, kdy k zajištěným vybraným výrobkům uplatňuje vlastnické právo více osob, přičemž není známo, které z těchto osob vlastnické právo skutečně svědčí.
6. Osoba zúčastněná na řízení I. uvedla, že je oficiálním distributorem značky J. v ČR s tím, že předmětné zboží bylo opatřeno výrobcem a vlastníkem zboží společností spol. J. kontrolními páskami spol. R. z důvodu, že zboží bylo původně určeno pro prodej spol. R., avšak k prodeji zboží v důsledku krádeže zboží nedošlo a zboží se nikdy nedostalo do dispozice spol. R..
7. Osoba zúčastněná na řízení II. uvedla, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nesprávné, vydané v rozporu se zákonem a ani předčasné, když osud zboží, které stihne propadnutí či zabrání je identický a otázka vlastníka nemá a ani neměla faktický vliv na průběh řízení, resp. na výsledek rozhodnutí o vybraných výrobcích. Tyto výrobky byly odcizeny již na území SRN a na území ČR se dostali, aniž by došlo k řádnému postupu dle ZSD.

D. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 5. 3. 2012 bylo přistoupeno v provozovně spol. H. s. r. o., K. H. 238, K. n. H. (dále jen „spol. H.“) celním úřadem k zajištění vybraných výrobků, a to J. 1 l, 35%, v množství 3.294 ks v 549 kartonech (11 palet), na základě předložených dokladů, a to do doby ověření pravosti dokladů a prokázání zdanění zboží s tím, že došlo k porušení § 5 odst. 3, 4 ZSD, o čemž byl sepsán protokol o zajištění a protokol o místním šetření. V rámci šetření na místě samém byly předloženy celnímu úřadu mj. listiny, a to dodací list ze dne 5. 3. 2012 č. DOL230120 a objednávka č. 201254059080 ze dne 28. 2. 2012, ze kterých se podává, že žalobkyně na základě objednávky spol. M. dodala do výše uvedené provozovny celkem 549 kt zboží J. 1 l, 35%

za neuvedenou cenu s celkovou výší spotřební daně 328.576,50 Kč. Následně celní úřad vydal dne 6. 3. 2012, pod č. j. 2077-2/2012-136200-033 rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků – J. 35%, 1 l lahve v počtu 3.294 ks s tím, že u předložených dokladů vzniklo podezření, že jsou pozměněné nebo údaje uvedené v těchto dokladech jsou nesprávné nebo nepravdivé, přičemž nebylo dostatečně prokázáno ani zdanění vybraných výrobků při uvedení do volného daňového oběhu, ani oprávněné nabytí vybraných výrobků za ceny bez daně.

9. Z kupní smlouvy ze dne 19. 2. 2012 se podává, že mezi žalobkyní a spol. M. byla uzavřena písemná kupní smlouva, kterou spol. M. prodala žalobkyni 8.260 ks zboží J. 1 l 35% za cenu 2.378.880 Kč včetně spotřební daně, přičemž prodávající je v kupní smlouvě označena jako M. s. r. o. v likvidaci. Z faktury č. 003/2012 ze dne 20. 2. 2012 se podává, že spol. M. s. r. o. vystavila žalobkyni fakturu, kterou vyúčtovala žalobkyni částku 2.378.880 Kč za dodávku 8.260 ks lahví zboží J. 1 l 35%, s tím, že v ceně byla obsažena spotřební daň ve výši 823.935 Kč a s tím, že na účet uvedený ve faktuře zadala žalobkyně příkaz k úhradě vyúčtované ceny. Z faktury č. FV2301200602 ze dne 5. 3. 2012 vztahující se k dodacímu listu DOL2301200652 se podává, že žalobkyně vyúčtovala spol. M. dodávku 549 kt zboží J. 35%, 1,00 za cenu 1.030.178,74 Kč včetně spotřební daně ve výši 328.576,50 Kč. Z vyjádření spol. M. se podává, že uvedenou dodávku zboží nepřevzala, neboť měla informace, že zboží pochází z trestné činnosti od Policie ČR.
10. Na základě výzvy vydal celní úřad dne 17. 5. 2012 Policii ČR pro účely trestního řízení celkem 3.294 ks lahví alkoholu zn. J.. Usnesením ze dne 4. 6. 2012, č. j. KRPP-36214-75/TČ-2012-030881 Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, územní odbor Rokycany (dále jen „Policie ČR“) rozhodla o vydání 3.294 ks lahví alkoholu zn. J., označené kolky spol. R., zajištěné celním úřadem dne 5. 3. 2012 žalobkyni s tím, že zboží bylo získáno ze strany neznámého pachatele dne 16. 2. 2012 a s tím, že žalobkyně řádně koupila předmětné zboží a byla s ním oprávněna disponovat, přičemž pro dispozici se zbožím je nutné, aby bylo ukončeno též celní řízení. Usnesení bylo následně zrušeno usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Rokycanech ze dne 25. 7. 2012, č. j. ZN 649/2012-66 z důvodu, že nelze říci, že by nebyly žádné pochybnosti o vlastnictví zboží.
11. Oznámením ze dne 11. 6. 2012 a ze dne 30. 11. 2012 bylo žalobkyni, spol. M., H., M., W. Plzeň a. s., R. aj. celním úřadem oznámeno zahájení daňového řízení – řízení o vybraných výrobcích. Z protokolu o výsledku jednatele spol. M. M. Š. ze dne 22. 10. 2012 se podává, že obchod s alkoholem se uskutečnil jen jednou, společnost se zabývala stavební a obchodní činností, obchod se uskutečnil prostřednictvím jiných osob, doklady o nabytí zboží neobdržel, tvrzení o uhrazení spotřební daně na dokladu bylo požadováno žalobkyní s tím, že na základě vylepených kolků a etiket mohlo být dle zástupce žalobkyně zboží obchodováno v ČR, ale na faktuře muselo být uvedeno uhrazení spotřební daně a v jaké výši. Dále si správní orgány vyžádali části trestního spisu týkající se uvedeného zboží.
12. Zboží bylo následně usnesením Policie ČR ze dne 27. 8. 2012, č. j. KRPP-36214-137/TČ-2012-030881 uloženo do soudní úschovy Okresního soudu v Rokycanech z důvodu pochybností o právu na věc s tím, že úschova je vedena u Okresního soudu v Rokycanech pod sp. zn. 7 Sd 3/2012 s tím, že řízení o vydání úschovy je přerušeno do doby skončení řízení vedeného u stejného okresního soudu pod sp. zn. 6 C 202/2015.. Žalobkyně následně podala dne 22. 2. 2016 u Okresního soudu v Rokycanech žalobu na uložení povinnosti souhlasit s vydáním úschovy proti žalovaným spol. J., Celnímu úřadu pro

Olomoucký kraj a Celnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, řízení je vedeno u uvedeného okresního soudu pod sp. zn. 6 C 202/2015 a je přerušeno do skončení správní věci týkající se rozhodnutí o zabránění zboží.

E. Posouzení věci krajským soudem

13. Podle § 42 odst. 1 ZSD (ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí) *správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že*
- a) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 6, 27 a 27c, 30, 51, 100 nebo 100a s výjimkou uvedenou v § 50 odst. 8,*
 - b) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5,*
 - c) údaje uvedené na dokladu podle písmene a) nebo b) jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo*
 - d) doklad uvedený v písmenu a) nebo b) je pozměněný nebo padělaný.*

Podle § 42 odst. 2 ZSD (ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí) *nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu nebo není-li prokázáno oprávněné nabytí vybraných výrobků za ceny bez daně, správce daně tyto vybrané výrobky zajistí, jestliže*

- a) jsou skladovány bez dokladu uvedeného v § 5,*
- b) údaje uvedené na dokladu podle písmene a) jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo*
- c) doklad uvedený v písmenu a) je pozměněný nebo padělaný.*

Podle § 42d odst. 1 ZSD (ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí) *pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich*

- a) propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám, nebo*
- b) zabránění v ostatních případech.*

14. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Žalobkyně předně namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno nesprávně a předčasně, tedy dříve, než bylo soudem rozhodnuto v řízení o nahrazení souhlasu s vydáním předmětu úschovy, kde by soud jako předběžnou otázku vyřešil otázku vlastnictví k vybraným výrobkům. V této souvislosti je třeba uvést, že z této námítky nevyplývá, jak by vyřešení otázky vlastnického práva mělo vliv na rozhodnutí žalovaného, popřípadě celního úřadu, tedy jak by vyřešení otázky vlastnictví mělo vliv na prokázání, že s vybranými výrobky nebylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 a 2 ZSD. Pouze konkrétní tvrzení jak by otázka vlastnického práva mohla mít vliv na prokázání, že s vybranými výrobky nebylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 a 2 ZSD a tedy, že by nebyl dán postup pro zajištění a ani následné rozhodnutí dle § 42d ZSD, by mohla vést k úspěchu ve věci, to však žalobkyně netvrdila. Vlastnické právo žalobkyně nelze dovodit ani z příslušného usnesení Policie ČR o vydání věci žalobkyni, když toto usnesení bylo zrušeno rozhodnutím státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Rokycanech. Navíc usnesení o vydání věci vydané v trestním řízení (resp. vydání věci celním úřadem Policií ČR) samo o sobě nevede k zániku zajištění vybraných výrobků, neboť jediným zákonným způsobem, jak může dojít k zániku zajištění vybraných výrobků je rozhodnutím příslušného správce daně učiněným dle § 42c či § 42d ZSD.
16. Jak se podává z obsahu správního spisu, celní úřad, respektive žalovaný rozhodli o zabránění vybraných výrobků za situace, kdy předtím byly tyto výrobky zajištěny a to na základě

zjištění celního úřadu, že tyto vybrané výrobky byly skladovány, aniž by bylo prokázáno jejich zdanění spotřební daní popřípadě jejich oprávněné nabytí za ceny bez daně a že doklady předložené při místním šetření nejsou pravdivé. Tedy otázka vlastnického práva se při rozhodování o tom, zda u zajištěných vybraných výrobků dojde k rozhodnutí o jejich propadnutí či zabrání řeší jen ve vztahu k tomu, zda dojde k jejich propadnutí, či zda dojde k jejich zabrání. Výsledek tohoto rozhodnutí je však stejný, tedy, že vybrané výrobky se stanou vlastnictvím státu.

17. Za takové situace, tedy rozhodnou skutečnosti je pouze to, zda vybrané výrobky byly či nebyly zdaněny, popřípadě zda s nimi bylo či nebylo nakládáno dle § 42 odst. 1 nebo 2 ZSD. Z uvedeného tak vyplývá, že skutečnost, zda bude v nějakém jiném soudním řízení rozhodnuto o otázce vlastnictví, nemůže být důvodem pro přerušení řízení o zajištěných vybraných výrobcích, to zvláště za situace, kdy bylo prokázáno, že řízení o vydání ze soudní úschovy a řízení o nahrazení souhlasu s vydáním ze soudní úschovy jsou pravomocně přerušena. Navíc, řízení o zajištěných vybraných výrobcích je řízení, které se vede samostatně a není řízením závislým na nějakém jiném soudním řízení, přičemž i v tomto správním řízení si může správní orgán sám vyřešit, jakožto předběžnou otázku vlastnického práva (§ 99 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád – dále jen „d. ř.“) za situace, pokud o takovéto otázce nerozhodl jiný orgán veřejné moci (tedy i soud), když se nejedná o výluky z možnosti učinit si vlastní úsudek tak, jak je stanovena v § 99, odst. 2 d. ř. Pokud by si správce daně tuto otázku vyřešil sám, pak tímto nenahrazuje příslušné řízení o ní a v případě, že by jiný orgán veřejné moci o této otázce dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na meritorní rozhodnutí správce daně a jemu předcházející řízení, pak by byly dány důvody pro obnovu řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. d) d. ř.
18. S ohledem na výše uvedené tak krajský soud uzavírá, že nelze dovodit, že by rozhodnutí žalovaného bylo předčasné, neboť nebylo jeho povinností vyčkávat na výsledek soudních řízení týkajících se soudní úschovy vybraných výrobků. Z obsahu správního spisu se podává, že u žalovaného tak jako u celního úřadu existovaly pochybnosti o tom, kdo je vlastníkem vybraných výrobků za situace, kdy k vlastnictví se přihlásila jak žalobkyně s odkazem na kupní smlouvu uzavřenou se spol. M. a také spol. J., která vybrané výrobky vyrobila a dříve než je dodala spol. R. byly tyto vybrané výrobky na daňovém území SRN odcizeny. Za situace, kdy správní orgány měly pochybnosti o pravdivosti údajů uvedených na dokladu o prodeji (kupní smlouva, faktura) a následně došlo k prokázání skutečnosti, že tyto vybrané výrobky odcizené na území SRN byly dopraveny na daňové území ČR, aniž by byla uhrazena spotřební daň z těchto vybraných výrobků, a to též za situace, kdy neexistují listiny prokazující původ těchto vybraných výrobků a jejich celní či daňovou historii (což žalobkyně ani nezpochybňovala), nemohl celní úřad potažmo žalovaný postupovat jinak než ve smyslu § 42d ZSD, neboť nebyly splněny podmínky pro uvolnění zajištěných vybraných výrobků (§ 42c ZSD) a v situaci, kdy jsou vybrané výrobky zajištěny může správce daně rozhodnout pouze o jejich uvolnění popř. o jejich propadnutí či zabrání. Jiný typ rozhodnutí nepřipadá v úvahu.
19. V situaci, kdy nebylo prokázáno zdanění skladovaných vybraných výrobků spotřební daní a ani žalobkyně neprokázala, že by tuto zajištěné vybrané výrobky byly zdaněny, pak s ohledem na následky rozhodnutí dle § 42d odst. 1 ZSD, které jsou uvedeny v § 42d odst. 2 ZSD tedy, že vlastníkem vybraných výrobků se stává stát, již celní úřad či žalovaný nemuseli otázku vlastnického práva k vybraným výrobkům řešit. Nepřípadnou je námitka žalobkyně o nepřislušnosti žalovaného spekulovat o vlastníkově předmětného zboží, když

z rozhodnutí žalovaného se nepodává, že by žalovaný jakkoliv o otázce vlastnického práva spekuloval, když naopak na straně 7 svého rozhodnutí uzavřel, že není možné s naprostou jistotou určit, zda vlastníkem zboží je žalobkyně či jiná osoba. Není-li vlastník zajištěných vybraných výrobků znám, pak ve smyslu § 42d ZSD připadá v úvahu toliko rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků (§ 42d, odst. 1 písm. b ZSD). Stejně rozhodnutí by pak nutné musí být vydáno i za situace, kdy se k vlastnictví zajištěných vybraných výrobků hlásí více subjektů (zde žalobkyně a spol. J.), neboť ani v takovém případě nelze uzavřít, že by byl vlastník zajištěných vybraných výrobků znám.

20. Namítala-li žalobkyně, že vlastnické právo k vybraným výrobkům nabylo na základě kupní smlouvy ze dne 19. 2. 2012, pak z pohledu rozhodnutí dle § 42d, odst. 1 ZSD je tato otázka nerozhodná, když ve správním řízení bylo prokázáno, že zajištěné vybrané výrobky nebyly zdaněny, tedy že údaje uvedené v kupní smlouvě a na příslušné faktuře jsou nepravdivé. Údaje vyplývající z kupní smlouvy a příslušné faktury pak lze mít za vyvrácené, pokud neexistuje žádná reálná možnost, že dané údaje jsou pravdivé a to i kdyby byly předloženy daňové doklady, které mají náležitosti dané § 5 odst. 3 ZSD. Prokáže-li tedy celní orgán, že byly splněny podmínky pro propadnutí či zabrání vybraných výrobků pak již daňový subjekt nemůže prokázat opak, neboť v řízení o propadnutí či zabrání vybraných výrobků neplatí rozložení důkazního břemene mezi účastníkem řízení a správní orgán. Dojde-li k vyvrácení pravdivosti (správnosti) předložených daňových dokladů celními orgány, pak je třeba na takový daňový doklad hledět jakoby jej daňový subjekt vůbec nepředložil. V posuzované věci celní orgány vyvrátily pravdivost předložených daňových dokladů (tedy že s výrobky bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 2 písm. d) ZSD, když žalovaný se zhodnocením nevěrohodnosti předloženého daňového dokladu řádně vypořádal (strana 4 až 5 napadeného rozhodnutí), přičemž závěry žalovaného jsou logické, odpovídají zjištěným skutečnostem a krajský soud se s nimi zcela ztotožňuje a pro stručnost na ně v celém rozsahu odkazuje.
21. S ohledem na výše uvedené považuje Krajský soud žalobu za nedůvodnou a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

F. Náklady řízení

22. O nákladech řízení účastníků rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a u zcela úspěšného žalovaného z obsahu spisu nevyplývá, že by mu vznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.
23. O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., když jim v průběhu řízení nebylo soudem uloženo plnění nějaké povinnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 26. března 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.